

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 314. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608065030768/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

sendt ud over Syndflodens Vande at genfinde Livets Grønt, et Menneskepar i Jærnbåraland at bryde dets Lov!

»Steffan,« hendes Øjne hang i hans, blege, nu så nær den Krone, som hun havde begæret.

Han smilede og knugede hendes Hånd mod Dørgrebets gyldne, bugtede Delfin: Frygt ikke, du er kun Rødskebet, jeg Viljen, din Frugten, min Dommen!

Døren gled op, og Tågen i Salen stod fortattet herinde som Sne, hængende i Skyer fra Loftet, svøbende sig om Chiffonierer, Chatoller og Stole, begravende og bevarende alt i sin Frost, i Fødsels og Dødens Klædebon: Lågner.

Favn i Favn stirrede de på Slægtens hvide Vugge- og Gravstue, på Våbenskjoldet dér i Midten, hvor Jacobschöldernes halve Sol snart syntes at gå ned, snart op bag sit Slør af Gaze, på Grev Jobs Karoliner-Sværd, de øste Unges Gustavianer-Klinger, på Trediveårs-Krigerens, Bengt af Jacobschöldts korskæftede Væрге, der som dets Bærer var blevet fundet under Gustaf Adolfs Lig på Lützen, på den runeristede Glavind som Kåttil Sverkeren bar på Erik den Helliges Korstog, og det fabuløse Øxeblad, som Sagnet påstod, at Gylfe svang over Bråvalla Hede, og Krumkniven, som gik gennem Urskog, Ulve og Jætter brød Jacobschöldernes Første: Jorund, Vej til Slægtens Hjem på »Bjærget« i Ingjall Illrådes Dage – på Seklerens Tunge, Jærnets Mæle: Livet til for Dødens Skyld.

Men histoppe. – Med Hånden bydende og bonfaldende i Susans løftede Steffan sine Øjne. Og dér svævede »Himmel-Kronens«, dens Guld omkring Perler og Rubiner ... den hellige Gral med de forklarede Tårer, med det frelste Blod – Døden for Livets Skyld!

Over Sværdene, der forrustedede, seke'sent, men sikkert af det udgydte Blod, brændte den uforgængelige Glød: Guldf af Jærn, det *frelste* Jærn – Miraklet: det evige Blod.

»Susan,« hviskede han, »tør du bære den?»

Han så hende ind i Ausigtet, i det tunge Hår, i Lysfloret fra Gårdslygten og så de hundrede Brudes Ansigter, Slægtens Mødres, og hin førstes, Evighedens, sitre i de blussende Træk.

»Om jeg tør –« hendes Hånd hang i hans, hendes Blik ved Kronen. Og han så den spejlet i hendes Øjne som en gylden Kim. O Susan: vær Maria!

»Tag den!« åndede hun og lukkede Øjnene, som om sit Eje.